

Noa

Der var folk, der hamrede, en gammel mand og tre unge mænd. Den gamle mand hed Noa, de tre unge mænd var hans sønner og de hed Sem, Kam og Jafet. De hjalp ham med at arbejde. De fældede tykke træstammer, og af dem lavede de planker og brædder, som de så byggede af. De byggede en ark, et meget stort skib, mere end hundrede meter langt. Mændene havde allerede arbejdet på det meget længe, men nu var kæmpeskibet også snart færdigt. De fire mænd og deres koner skulle rejse i det. Otte mennesker i alt. Det var ikke mange til så stort et skib. Der kunne også roligt have sejlet mange med, men der var ikke flere, der ville. De ville godt hen at kikke på byggeriet. Men da de så det, begyndte de at le. Ja, de gjorde helt grin med Noa.

“Det skib kan du da ikke sejle med, mand!” råbte folk, når de så det. “Det står jo midt inde på land. Hvordan skal du få det store skrummel ud i vandet?”

“Vandet kommer af sig selv,” svarede Noa. “Vandet kommer til at oversvømme alt - ja, hele jorden. Det har Gud sagt. Fordi menneskerne er blevet sådan, at de ikke mere vil høre på Herren, så skal det ske. Og enhver, der så ikke er inde i arken, vil drukne!” Men da lo de bare endnu mere. “Hør hellere efter!” råbte Noa. “Og bed så om, at Gud vil tilgive jer jeres ulydighed! Så kan I også få lov at komme med ind i arken.”

Med de råbte: “Æv nej - vi vil da ikke bede! Og vi vil slet ikke ind i den dumme ark! Du er helt til grin, Noa!”

De mennesker, som nu levede på jorden, opførte sig, som om der overhovedet ingen Gud var til, og som om de kunne gøre, lige hvad der passede dem. Herren havde ofte advaret dem, men det brød de sig ikke om. De lo endda ad Gud.

Herren havde i lange tider haft tålmodighed med menneskerne. Men da de ikke ville høre på ham, måtte Gud lade dem forstå, hvem der var herre.

Derfor havde Gud sagt til Noa, at han skulle bygge arken. Noa holdt meget af Herren. Og han skulle ikke straffes, og hans kone og børn heller ikke.

Gud gav nøje besked på, hvordan arken skulle laves. Der kom en dør og et vindue i. Og indeni var der indrettet mange værelser og rum. Der kom også et tag på arken. Og alle fuger blev tættest med tjære og beg, så der ikke kunne trænge én eneste lille vanddråbe ind. Hamrene hamrede hver dag. Folk kunne høre det om aftenen, når de gik i seng. Og de hørte det om morgenen, når de vågnede. Men de var ligeglade. Så en dag var det store skib færdigt. Og nu kom der en masse andre, der gerne ville ind i arken. Men det var ikke mennesker. Det var dyrene. To og to kom de, han og hun.

Gud havde sendt dem derhen. Og Noa havde sørget for, at der var stalde og foder til alle dyrene inde i arken.

Nu gik de alle sammen ind i arken, store og små. Folk så det. Men de ville stadigvæk ikke høre. Og så blev det for sent.

Otte mennesker gik ind i arken. Og Gud lukkede selv døren i efter dem. En hel uge til stod arken stille og ventede. Og så skete det.

Tunge skyer kom drivende og gjorde hele himlen sort at se til. Og så begyndte det at regne så voldsomt, som det endnu aldrig havde regnet. Det øsede ned, det plaskregnede, det slog mod jorden og ville slet ikke holde op igen. Arken stod så roligt midt i regnen. Den stod allerede i vand. Vandet blev dybere og dybere. Og pludselig stod arken ikke stille mere. Den begyndte at vugge i vandet, og vinden drev den fremad.

Og stadig regnede og regnede det. Og stadig steg og steg vandet på jorden. Først kom husene til at stå under vand. Og så alle træerne. Og til sidst stod også alle de høje bjerge under vand.

Først nu drev Gud de sorte skyer væk. Det regnede ikke mere, og solen begyndte at skinne igen.

Men nu var der ikke mere nogen jord. Der var kun et stort, dybt hav. Der var heller ingen mennesker. De var alle sammen druknet. I lang tid sejlede arken rundt på det store vand.

Men så en dag gav det et ordentligt bump. Det store skib sad fast på en bjergtop. Vandet begyndte at synke, og Noa kunne allerede se enkelte bjerge komme til syne. Men det hele varede længe endnu. Noa gik en dag ind i den del af arken, hvor fuglene sad, og dér fik han fat i en ravn, en stor, sort fugl. Den lod han flyve ud gennem vinduet. Ravnen var glad; den fløj langt væk og kom ikke tilbage mere. Det var en stærk fugl, der allerede kunne leve på jorden igen.

Da slap Noa også en due ud af arken. Den fløj frem og tilbage hele dagen lang og søgte efter føde, men ingen steder kunne den finde noget. Og da det blev aften, kom duen tilbage igen. Så ventede han en uge til, og nu lod han duen flyve ud for anden gang. Også denne gang kom den tilbage om aftenen. Men i næbbet havde den et blad, den havde plukket fra et træ.

Og da Noa en uge senere igen lod duen flyve ud, vendte den ikke mere tilbage. Nu havde den fundet rigtig føde. Da brækkede Noa tagplankerne af arken og ventede på, at Gud ville tale til ham.

Og endelig talte Gud. “Gå nu trygt ud af arken, Noa,” sagde han, “med din kone og dine børn og alle dyrene.” Noa bragte Herren et offer, da han igen havde sat sine ben på jorden. Og da røgen steg op mod himlen, knælede de otte mennesker ned og takkede Gud, fordi han havde sørget så godt for dem. Gud så offeret og sagde: “Når det for fremtiden regner, behøver I ikke være bange. Når I kikker op mod himlen, så vil I tit se min bue stå mellem skyerne. Den er et tegn på, at hele verden aldrig mere skal stå under vand og blive ødelagt.” Regnbuen kalder vi den bue.

